

ابعاد حقوقی شبیه‌سازی انسان از منظر حقوق مربوط به شخصیت در حقوق ایران

نصرالله قطب زاده کرمانی^{۱*}، نگین شفیعی بافتی^۲

^۱ کارشناس ارشد حقوق خصوصی دانشگاه شهید باهنر کرمان

^۲ استادیار بخش حقوق، دانشکده حقوق و الهیات، دانشگاه شهید باهنر، کرمان، ایران

چکیده

شبیه‌سازی انسان یکی از روش‌های تولیدمثلی غیرجنسی و از روش‌های باروری مصنوعی می‌باشد. که در آن فقط یک سلول جنسی نر یا ماده وجود دارد. شبیه‌سازی انسان بر پایه هدف به دو نوع شبیه‌سازی مولد و شبیه‌سازی درمانی تقسیم می‌شود. فناوری شبیه‌سازی مانند سایر فناوری‌ها دارای ابعاد مختلف اخلاقی، اجتماعی، سیاسی و حقوقی است. بنابراین مناسب دیده شد با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی و جستجوی کتابخانه‌ای در منابع مختلف به بررسی ابعاد حقوقی این فناوری پرداخته شود. در بررسی‌های صورت گرفته پیرامون ابعاد حقوقی این موضوع مشخص گردید که از نظر مجاز بودن (مشروعیت) استفاده از این فناوری واکنش‌های متفاوتی در نظام‌های حقوقی مختلف وجود داشت. برخی آن را مطلقاً ممنوع اعلام می‌کنند و برخی فقط نوع مولد آن را ممنوع و نوع درمانی آن را مجاز اعلام می‌کنند. از نظر حقوق مربوط به شخصیت، افراد حاصل از این فناوری که شبیه ساخته نام دارند شخصیت مستقل و منفک از اهداکننده سلول دارند و می‌توانند طرف حق و تکلیف قرار گیرند.

واژه‌های کلیدی: شبیه‌سازی انسان، حقوق مدنی ایران، حقوق بین‌الملل بشر، حقوق مربوط به شخصیت

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۷، شماره ۲، تابستان ۱۴۰۰، صفحات ۱۵۴-۱۴۰